waatwad wa' sandi silmadega naabri noorte lomade peäle, warsi wassikad kiddumas ja kusso linni, lähtwad jämmedaks kui lähkrid, ei kaswa eest egga taggant, nendega ei sa kuidagi lähbi, nago siin meite küllas luggu on, tahtwad ent ikka ä wötta, sa ent muido läbbi mitte, — pead ka ikka ent ise ka middagi teädma, — muido pisiwad teige krami ja karwadega minnema.

Tönno (naerdes). Armas Siim, ma tunnen sind kül tänna essimest kord, agga siiski woin ma sinno juttust töeks tunnistada, et sinno süddame uurdes teige wähhem 1½ naela ebbaussо pommerantsi silksimas on, muido sa ni joobno jutto ei aeaks.

Siim (silma pilgutades). Armas Tönno, sa arwad ent, et ma ent rummalaste rägin, polle agga mitte. Siin istub meie wa' küllamees, wa' aus mees, wa' rikkas mees, kui ta ent tahhaks öölda, ta teab ent kül, kuida nendega söddimist on, agga, mis ta wa' mees neist kulab, ta oskab ka ni paljo et oskab wöera koera koco sata, muido ent sel wisil ellada ei woiks.

Pawel (naeratades). Kida armo, et mul tänna nenda hea toco on, muido ....

Tönno. Kule Siim, kas sinna siis mitte ni paljo ei olle joudnud nisuggust tarkust öppida, et wöera koera woiksid koco sata?

Siim. Oh Tönno! Se öige tarkus peab wäggaraske ollema kätte sada. Liwa Ado rälis ent mulle sse omma suga, ta mees ei rägi mitte naeste jutto,

on wa' tössine mees; ta ütles ent, kuida Ranna Rein ise omma suga räkinud: Kes ent sedda tössist tarkust tahhab kätte sada, peab ent kolm neljapäwa sönata ärra ellama, ja nenda paastunud peab ta neil öhtudel enne poolt ööd peab ta, kas möistad Tönno, enne poolt ööd peab ta tee ristide peale minnema (siin töstis Siim istme öige Tönno liggi ja rälis ni waikselt, et ma waewalt arro sain, ise pilgutas silmi ja nüksas monni kord künar-nukkaga Tönno külge, et parreminni tähhele pannes) ja seäl, kas kuled Tönno, kolm kord willistama. Kui ta ent kolmandamal öhtul wiimist kord willistanud, siis peab, — siis peab, — oh sa heldus, wäggewus, jah, siis peab ent se öige tarkusse andja tullema. — Oh Tönno! Ta peab usko ja lotust pärrima. (Sedda rälis Siim ni pallawa ja ligutud ollemisega, kui teige ärdamat asja.) Kui Siim usku ja lotust olli nimmetanud, hakkas Pawel wihhaseks sama, agga eesmalt hakkas ta sure heälega naerma, mis Simo jutto lutsо löi.

Pawel. Minna sowiksin Siim, et sinna se wiimne paggan meie küllas ollekstid, et Jummal woiks anda: et ristitud ja leritud ristiinnimeste seas eddespiddi ni pimmedat paggana usko ei siggiks. Sinna käid ise kirikus ja armo-laual, kula sulle usko! Kas nisuggune usso mees peaks omma armo aea päwi palwega hakma ja tännoga löppetama? Waesed patused olleme kül keik ja ei woi kegi ennast kita ehk middagi wäert arwata, — agga kurja waimo sisse